

In bijna alle groote en middelgroote steden wordt behoefte gevoeld aan een bosch, om de stedelingen althans af en toe gelegenheid te geven, de duffe stadslucht te ontvluchten en de heerlijke boschlucht in te ademen. Haarlem heeft zijn Hout; Den Haag bezit het Haagsche Bosch en de Scheveningsche boschjes; Groningen heeft met veel kosten zijn stadspark gekregen; Rotterdam is bezig een bosch aan te leggen in de richting van Kralingen; Amsterdam zoekt nog uitbreiding van zijn Vondelpark; en ook Leiden begint te denken aan boschaanleg, nu in vorige eeuwen het een na het ander verdween. Zou er dan geen kans op zijn, Oud-Poelgeest voor de Leidenaars te verkrijgen? 't Is te voet, per tram, en per fiets heel gemakkelijk te bereiken en het biedt gelegenheid voor openluchtspelen. Zoo als dit mooie buitenverblijf daar nu vrijwel ongebruikt ligt, is het niet te verantwoorden in een omgeving, waar aan boschwandelingen groote behoefte bestaat.

Oegstgeest heeft nog meer bosschen, maar niet voor het publiek: de stichtingen Endegeest, Rhijngeest en Voorgeest liggen midden in de bosschen, maar al dadelijk ziet men de waarschuwing: „Geen vrije wandeling.” Dat is te begrijpen: krankzinnigen en zenuwlijders moeten niet aangegaapt worden, en zelfs is een drukke omgeving voor hen niet gewenscht. Ook bij Duinzicht, een stichting van de Roomschen, is een groot bosch, gewoonlijk Bisschopstuin genoemd, doch ook alleen voor de bewoners der stichtingen. Zoo ligt Oegstgeest midden in de bosschen; men mag er naar zien, maar er niet inkomen, tenzij men patiënt wordt, wat ik niemand toewensch.

Ook hier zooals overal elders, blijft er dus nog iets te wenschen over; „repos ailleurs,” was het devies van Marnix van Sint Aldegonde; elders rust, in het Huis mijns Vaders, waar vele woningen zijn.

J. C. WIRTZ CZN.

DE MEEU

Siet hoe het meeuenvolk, met breede vleugelvlucht, de schuimge koppen scheert, of voortijlt door de lucht, gelijk de ranke boot, die, door den storm gedreven, sich in den afgrond stort en dan weer opgeheven, met steijgerend geweld den monsterrug bespringt, maer, hoe de felle macht haar oock terzijde dringt, haer doel voor oogen houdt; hoe 't haer oock tegenslaet, sich van haer weg niet keert en noijt haer koers verlaet.

Ick sag een meeuropaer, dat, met gelijke slagen, sich in de lucht bewoog en door den windt gedragen opt eijndloos hemelvlak, als of één wil hen dreef, een evenwijdig spoor van rechte lijnen schreef. Maer siet, doen ick dat spel een poos had aengekeken, doen sag ick datter een ijetwat was afgeweken; 't en was maer nau te sien, maer 't wierd allengskens meer, want waer de eene steeg daer ging de ander neer, totdat opt lest in 't licht, hoe ick oock speuren mocht, mijn ooge te vergeefs den ander wederzocht.

Ick houd daarvan alleen te gaen en, dwalend langs de stranden, te schouen in d'oneijndichheit van zee en lucht en landen.

te luijstren naer der golven liedt, dat, op den wind gedragen, mij beelden toovert voor het oog van lang vervlogen dagen.

De zee, sover het oog kan sien, omhoog d'onpeilbaarheden, het smalle strand een scheijding slechts van twee oneijndichheden.

Is niet ons leven so de lijn, waert eijndeloos verleden ent toekomstleven sonder tijdt sich scheijden in het heden?

N. K.

